

Jeg følger mig overbeviist om, at der i de allerfleste, om ikke i alle, Tilfælde af denne Beskaffenhed vil blive krævet en ubtrykkelig Udtaalelse om, at den Skadeserstatning, der er Tale om, enten er estergiven, eller betalt; men det er forøvrigt en Selvsølge, at jeg uden Vanskelighed vil kunne gaae ind paa en anden Affattelse, saafremt det høie Thing maatte vedtage en saadan, naar den kun kommer til — og jeg nærer ingen Tvivl om, at det ærede Medlem vil være enig med mig deri — at udtrykke det, hvorpaa jeg har lagt Vægt.

Brock: Efter den Forhandling, som har fundet Sted, er det vel ikke stor Tvivl underkastet, at Thinget vil sende dette Lovforslag i Udvalg, og jeg skal derfor ikke indlade mig omstændeligt paa det og navnlig ikke gaae dybt i Detaillen; men den høitærede Ministers Optringer give dog Anledning til en lille Bemærkning fra min Side, nemlig angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt der turde være Anledning til ved et særligt Lovforslag — saaledes som min ærede Ven tilhøre antydede — at ordne det Forhold, som er berørt i Epidfen af Lovforslagets § 1. Det høie Thing vil af tidlige Foredrag af mig vide, at jeg ikke er nogen stor Ynder af stykkevisse Reformere; men desuagtet forekommer det mig, at, naar dette Spørgsmaal ved Behandlingen af denne Lov er bragt paa Bane, naar man først er bleven opmærksom paa Forholdet mellem fuldstændig Frisindelse og Frisindelse eller Domsfælbelse — kunde man gjerne kalde det — for videre Tiltale og dennes Indflydelse paa Verretten, turde der dog maastee her være Anledning til at indbringe et særligt Lovforslag. Jeg anseer det nemlig for utvivlsomt, at i denne Lov bør det ikke finde sin Plads. — Med Hensyn til dem, der allerede ere frifundne for videre Tiltale, og disses Afgang til, at erhverve Vredsupreisning tør jeg maastee tillade mig den Bemærkning, at der for deres Vedkommende dog altid foreligger et bestemt Factum, nemlig en endelig Dom, hvorved den Paagjældende er frifunden for videre Tiltale, og hvis eneste Virkning — det maa vel erindres — netop er den at have Indflydelse paa hans Verret. Nu troede

imidlertid den høitærede Minister at kunne berolige os med, at de Personer, som maatte være frifundne for videre Tiltale, i Reglen ville være meget forstøffede Personer, saa at det ikke vilde have saa Meget at betyde, hvis der ikke kunde opnaaes nogen Afgang til Vredsupreisning for dem; men han har selv givet det dertil fornødne og rigtige Svar, naar han gjorde opmærksom paa, at der dog blandt dem kan være Enkelte, som turde have billigt Krav paa Afgang hertil, hvis overhovedet Loventilsteder saadan Vredsupreisning. En Ting er dog ogsaa klar, og det er, at de Personer, som saaledes ere frifundne for videre Tiltale, dog altid maae antages at have ligesaa stort et Krav som de, der ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening vaneværende Handling, og aabne vi Afgang for disse Sidste, er det derfor en Selvsølge, at der maa aabnes en endnu større Afgang for de Andre, i alt Fald dog en lige Afgang. — Paa Details skal jeg ikke indlade mig, men kun gjøre den Bemærkning, at naar et æret Medlem her foran mig (Læbe) udpegede to Paragrapher i Straffeloven, §§ 57 og 58, som ogsaa burde tages i Betragtning, da kan dette være rigtigt for den sidste Paragraphs Vedkommende, skjøndt Forholdet der er meget fiint; den anden Paragraph derimod omtaler det Tilfælde, at den Vedkommende er kjendt Straf, og omhandler alene Udmaalingen af denne. Den Paragraph, det ærede Medlem tænker paa, maa vist være § 7, thi den omhandler et andet Forhold, hvor En ved Dom kan være kjendt skyldig, men Dommen dog udtaler, at Straf ikke skal finde Sted.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling fattes under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 48 Stemmer.

Brock: Jeg skal, da det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) ikke er tilstede, antage, at det tør være mig tilladt at bringe i Forslag, at der nedsettes et Udvalg paa 5 Medlemmer til at behandle denne Sag.